

Yngelmasse til Føde for Svin, Vænder eller til Gjødning kan dog ikke siges at være stemmende med Formaålet, og desuden ville de frodiggrønne Græspletter ved Kysten i Nærheden af Kvit, efter Dyringer i Læsvis af den fra Pulsbaadene opkaftede Slynderyngel, være et stabigt Vidnesbyrd om, at end ikke en saadan Anvendelse har fundet Sted, og altsaa om en Tilintetgjørelse af Millioner Fiskelin uden mindste Nytte. Det maa derfor med Nætte og uden Overdrivelse kunne siges om dette Fiskeri, at det i Umindelighed medfører en ufrivillig, uundgaelig Udflens med Naturens Gaver, som vi ikke tør driste os til at paastaa vil blive erstattet af Havets, som det siges, udtømmelige Rigdom eller Fiskenes overordentlige Frugtbarhed, og denne Svækkelse af Fiskemængden maa for de Vandomraaders Bedkommende, der ikke kunne faa Tilgang fra større Havn, kunne føre til Udelæggelse eller sørgelig Formindskelse af ialtfald Standfiskens Mængde. Fiskenes Frugtbarhed er Skaberens vise Lov som en Modvægt mod den Udelæggelse, der beredes dem af Havets talrige Beboere ligesaa Uegget indtil Fisken er bleven saa stor, at den selv kan deltage i den; men Mennesket har ikke Ret til at betrede Udelæggelsens Vej paa en formaalsfridig Maade.

b) Naar det paafiges Nalevaadene, at de, paa en mere middelbar, men ikke mindre søkelig Maade skade Fiskeformerelsen og Fiskenes væsentligste Fødeemner, ved at drages hen over Bunden i større Strækninger og forskellige Retninger, idet de bringe Jorsfyrrelse i samt løstkrabe den derværende Plantevæxt (Grøde), som derefter flyder op og med Vinden driver til Land, standse og tilintetgjøre den paa disse Planter muligvis affatte Fiskelegs Udvikling, berøve den stærkt tilvoksende unge Fisk det vigtige Fødemiddel, som ligeledes der findes i hele den lavere Dyreverden, hvortil kommer, at Grøden ved gjentagen Overkrabning af samme Bund, især hvor dennes Befrafenhed ikkun tilsteder en løsere Befæstelse af Planteværten, i større Udstrækning fortyndes eller forsvinder og Fisken derved taber sit Tilhold under Storme og stærk Strømning, sit Stjul for Efterstræbelse af Fjender, — saa kunne vi, overensstemmende med Professor Rasch i denne Henseende, som ovenfor ad § 14 anført, ikke frahlende disse Momenter deres store Betydning ved Afgjørelsen af Spørgsmaalet om Nalevaadens Skadelighed. Her maa det imidlertid tilbørlig fremhæves, at om endog som ovenfor eftervist, ikke al Strabning kan undgaaes ved den normale Fiskemaade med Puls- og Bøtvaad, naar Vaaden drages til Vaadbet, og Mlemperne altsaa ej kunne siges fuldstændig havede, saa ere de dog derved i saa høj en Grad indskrænkede, at det forekommer os for vidtgaaende at gjøre Strabningen af Hav- eller Fjordbunden til en absolut forbydende Marsag, naar den normale Omgangsmåde iagttages; der kan da kun rejses Betænkelighed fra de Misligheder, som staa tilbage ved den i Henseende til Efterlevelsen saa vanskelige Kontrol. — Derimod staa Strabningens Skadelighed i sin fulde Betydning i alle Tilfælde, hvor Vaadet drages til Vaaden, og derfor bliver Anker- og Snurrevaads-Brugen forkastelig. Vi kunne ikke unblade at tilføje, at Vaadstrabningen, hvor den paa Limfjorden gaar for sig over Østerslejerne, kan være meget ødelæggende for Østersyngelen, og da dette Fiskeri for Tiden er det, som af alle maaste har den største økonomiske Betydning, saa maa denne Omstændighed ikke lades udenfor Betragtningen. Man kunde dertil indvende, at Strabning med Vaad ikke kan være værre end med de af Fern dannede Østerskrabere; men dels foregaar denne i Østeraars- og Wintermaaneberne, naar Havets Yngel allerede har opnaaet en stærkere Udvikling, dels er der saameget større Grund til ikke at forsøge Mlemper ved andre Nebstaber. At Vaadene ikke kunne blive fri for at gaa Østerslejerne nær nok, er indlysende, fordi de for Nalevaadens Skyld maa følge Bunden tæt; flere af os vare ifjor Vidne til, at der optoges Østers under det normale Pulsfiske med Vaadene til Vaadbet.

c) Endelig er det mod Pulsfisket blevet anført, at Larmen, de dumpe Knald, der fremkomme ved hyppige fra Vaaden vrelende Slag i Vandet med de bøger-, skaal- eller tragtformede, paa Enden af en kort Stage anbragte Nebstaber (Pulse), skulde kunne virke bedøvende eller endog dræbende paa al spædere Yngel. Vi skulle imidlertid ikke indlade os videre paa denne Antepost, som der næppe kan tillægges nogen Betydning i den anførte Henseende.

At Pulsarmen ikke er absolut dræbende for Yngelen, viser sig deraf, at der med Vaadene opfiskes levende Yngel, som altsaa har kunnet taale Puls slagene uden at dø deraf. Imidlertid kan det ikke betvivles, at Larmen af Pulsningen, der i stille Vej og med Vinden kan høres over en Mil bort, især naar et uforholdsmæssigt Antal Pulsvaad ere i Arbejde paa en Gang paa et Strøg eller i en Fjord af mindre Udstrækning, kan virke skadelig ved at forstyrre Fisken i dens Ro og navnlig i Legetiden ved at fordrive den fra, eller hindre den i at opsoge, de passende Legepladser*). Endvidere turde det anses for afgjort, at denne Larm i de snævre Indløb til Fjorde og

*) Paa Sfejorden, hvor en saa uforholdsmæssig Mængde Nalevaad ere komne i Gang, ville Hjemmesfiskerne ifjor have bemærket, at Nalen, noget efter at Pulsfiskeriet var begyndt, ude fra det dybere Vand, hvor det gik for sig, lod sig jage helt ind paa det lavere Vand under Land, hvilket kjendtes derpaa, at Krogfiskeriet der lykkedes bedre end sædvanligt. Vi finde dette helt rimeligt.